

У тьмі, як море, сад шумів

Володимир Свідзінський

У тьмі, як море, сад шумів.
Деся билися огненні крила,
Вода лилась і плюскотіла,
І грім розкотисто гримів.

Але затихло все поволі.
Між хмарами в височині
З'явилися галяви ясні,
І осрібнилися тополі:

Тоді вікно розкрив я в сад
І довго в світлім супокої
Вдихав солодкий аромат
І чисту свіжість ночі тої.

Край мене на твоїм вікні
Прозірчасто сплелися тіні,
І радісно було мені,
Що ти так близько в сій годині.

Я згадував слова твої,
Твій зір, отінений глибоко...
Твій образ був в душі моїй,
Тебе любив я самото.

І видавалося мені,
Що я не розлучавсь з тобою,
Що дух твій віє наді мною,
Тебе покинувши вві сні.